

АЛЕКС БОЛДИН
СПОМЕНИ ОТ КРАЯ НА
СВЕТА

chitanka.info

Студ и сняг е! Коледа приближава, а с нея и хорските вълнения. На мен обаче не ми е толкова вълнуващо, нито така весело, както през миналите години. Така е и явно си има причини, но не ми е удобно да ги коментирам. Просто ми е едно безразлично, тъпо и равнодушно. При тази пъстра новогодишна суетня се появи и нещо друго...

Тези медии явно имат за цел да пощурят хората. Това са наблюденията ми през последните години.

Ето и сега! Две седмици преди светлия празник обявиха, че според предсказанията на тибетския оракул и оставените древни следи от майте, ще има край на света.

Така де! Прочетох го в момент, когато слушах любимото си парче на Дуайт Йоъкъм.

Някаква откачалка във Фейсбук беше пуснала кошмарната новина и тя обикаляше нашир и надлъж социалната мрежа. Трябвало да си купим свещи, защото нямало да има ток. Трябвало да се изнесем високо в планината, защото в градовете щяло да вилнее смърт. Да си дръпнем влоговете от банките, да си накупим консерви и накрая да се заровим в миши дупки и да чакаме пролетта, когато всичко щяло да свърши.

Хайде бе!

Споделих тая информация с моя добър приятел Росен. Той ме изслуша с нетърпение и тревога и съобщи своята версия за скорошното събитие. Тя, разбира се, не се покриваше с официалната версия на астролозите за подреждане на звезди и планети, а касаеше някаква щура идея за приближаване на тайнствена планета Нибиру, населявана от анунаки. Те, древните земни жители, били решили да се върнат и да видят какво се е случило на Земята, докато ги е нямало. Та тая планета Нибиру щяла да отклони земната ос с трийсет градуса и да промени климата, така че да стане нов потоп.

— Ле-ле-е-е! — възкликнах. — Ама как така?

— Ами така! — тържествено обяви Росен и приглади левия си мустак. Тези негови мустаци бяха досущ като мустаците на баща му, Бог да го прости! Те издаваха всички оттенъци на Росеновото настроение, по такъв начин, че гледайки ги, веднага отгатваш какви мисли се въртят в нестандартното му съзнание.

— Току дай да го организираме както се следва, че после не се знае — заключи той.

— Какво имаш предвид?

— Ами хванах две щуки на Дунава и съм решил да ги опечем и да посрещнем сити края на света.

— Колко са големи?

— Достатъчно е, за да се наядем трима.

— А кой ще бъде третият?

— Пенчо!

— Оня ли, дето ти дължи 400 лева?

— Същият!

— Е, как ще го каниш, като не ти ги е върнал вече трета година, а и не се кани да ги връща?

— Приятел ми е. Мога ли да го оставя?

Каза тези думи, после се усмихна и се разделихме. Росен замина за Оряхово, където работеше, а аз се потопих в ежедневните си грижи и задачи.

При раздялата уточни:

— На двадесет и първи ще работим до обяд. Та ще се наложи да пътувам същия ден. Но вечерта ще печем щуките и ще им пийнем виното в механата. Ти ще ги оправяш. Аз щуки не мога да готвя.

Исках да кажа, че и аз също не мога, но си замълчах, защото да спориш преди идването на страшното събитие си е чисто и просто глупост. Трябва да се съгласяваме, защото всичко човешко, което направим, ще ни бъде за последно.

Събитията в следващите дни си бяха повече от интересни. Купих на госпожата коледния подарък, който си пожела. Така и не се согласи с моята идея за практична покупка. Имала си интелигентно виждане по отношение на коледните подаръци. ОКей! Така да бъде! С жена по тия въпроси не се спори, защото няма смисъл.

Тя щедро ме обзаведе със зимни обувки, защото моите бяха твърде несигурни за приближаващите студове и ледове. Боята за обувки обаче си остана моя грижа. Да, ама не! Боя нямаше никъде, защото нямаше производство на такава, а вносната беше боклук. В края на краищата открих някаква в големия градски хипермаркет.

Госпожица Гинче, моята леля, си бе наумила да ми направи специален коледен подарък — пари. Бяха десет лева, жертвани от мизерната ѝ пенсия. Моя милост обаче не се согласи. Дядо Коледа никога не раздава на възрастни финикийски знаци, освен ако не му

хрумне да го направи чрез печеливш билет от тотото. Изборът ѝ за момент и място на връчване на подаръка бе, меко казано, несъобразен.

На входа на офиса на Виваком, където я бях отвел, за да я зарадвам с евтин абонамент на избрания мобилен оператор, се разигра комична сценка.

Леля ми бе извадила малкото си черно портмоне и се опитваше да тикне в ръцете ми смачкана десетолевка — разбирай коледния подарък. Аз обаче се противях и не желяех да я взема. Понеже събитието се разиграваше на входната врата, то влизането и излизането на клиентите беше блокирано. Хората гледаха сеир и се чудеха на моя инат: „Как може той глупак да отказва пари, когато му ги тикат в ръцете?“

Гледаха ни, опитваха се да минат покрай нас, обаче не успяваха. Накрая се принудих да грабна лелята и да я изнеса на ръце, заедно с кожуха от изкуствена кожа, и да натикам десетолевката обратно в малкото ѝ портмоне. Беше наистина логична моя постъпка, но съвсем неразбираема за нея.

— Хайде да вървим, пък ще измислим нещо по-интересно като подарък — успокоих я аз.

Пътят ни минаваше край едно кафене в центъра на града, когато съзрях на една малка масичка наредени вълнени, домашно плетени чорапи. Спрях се, загледах се, а леля ми, следейки погледа ми, тържествено и ликуващо попита:

— Кажи, кой чифт ти харесва?

— Ето тоя!

— Не! Тоя ще ти е малък и е за жена!

— Хайде де!

— Я виж тоя?! Голямо му е стъпалото и е с шарки в горния край. Ама къде е тая продавачка?

Продавачка не се забелязваше. Тръгнах към близкото кафене, защото на кой ли му се стои в тоя коледен студ, тъкмо преди края на света?

Попитах сервитьорката за продавачката на чорапи. Те сервитьорките, ако сте забелязали, са информирани за всичко и за всеки.

— Ето я! Невенке-е-е... Имаш клиенти...

— Ида! Ида!

Невенка се появи, облечена дебело в старичко сиво палто. Подсмръкна и се загледа в мен.

— Чорапки? Харесах си чорапки... За коледен подарък са...

— Веднага, миличко, веднага... Я да видим какво си харесал?

— Хей тия!

— Браво! Тъкмо за теб са! И аз щях да ти ги предлага...

— Ама, познаваме ли се?

— Защо, пиленце?

— Защото ми говорите на ти!?!...

— А-а-а, извинявайте господине, вие нали казахте „чорапки“ и на мен ми стана едно мило, миличко... все едно че сме роднини.

— Е, ако аз съм ви подвел, извинете. Не-е-е, няма нужда от плик, имам си. Ето тук ще ги пъкна, при хляба и мандарините...

— Със здраве да ги носиш, пиленце!...

Усмихнах се. Жената наистина се държеше сякаш сме роднини, но какво пък, няма да ѝ развалям настроението. Щом ѝ е мило, нека да говори така. Коледа приближава, продала е стоката, за да купи хляба и пържолите, а и... какво пък? Идва краят на света!

Благодарих на лелята за коледния подарък и продължихме нататък.

Дойде и страшната дата. Беше петък, тъкмо ден за размисъл, а по стечение на обстоятелствата — денят, в който съм се появил на тоя свят.

Разтичах се аз, купих виното, тарнаклията^[1]. Хляб не се предвиждаше за консумация. Киселото мезе за ракията беше приготвено, както и другите важни кулинарни допълнения, ползвани при ядене на печена щука. Седнах край компютъра и зачаках да звънне Росен. Той не се забави.

— Хайде бе! Само ти липсваш. На щуките им писна да се излежават в тавата.

— Ида! Ида! Ти само запали огъня.

Механата на Росен беше подготвена още през лятото за сефтосване, дори се предвиждаше рязане на лента. Беше боядисал стените в меки, светли тонове. Старата печка на твърдо гориво беше почистена и подготвена за вкусни печива. Сега тя бумтеше весело, пръскаше мека топлина наоколо. Лакираната новичка маса бе застлана с красива, ръчно везана покривка. Диванът и столовете около нея бяха

подредени и чакаха появата на навалищата, която се очертаваше да бъде доста скромно число.

Росен, зачервил бузи, се опитваше да реди някакви стъклени чаши за питиетата, но в следващия момент се отказа и извади други — старички, глинени, ползвани от баща му и неговите приятели. Те бяха доста по-здрави от стъклените и най-важното, изпитани през годините на хвърляне и чукане.

— Ето ги щуките! Можеш да ги разгледаш и да започваш!

— Ще ги започна, но вие ми помогнете, нарежете лука и гъбите. Хайде, юнаци...

Пенчо взе нож в ръка, опипа острието, после го наточи в ръба на печката. Видя му се тъпо. Рязна една глава лук, но се поряза.

Росен взе нещата в свои ръце. Счука орехите, очисти ядките с очила, за да няма черупки, а после изми и нарязва гъбите. Моя милост подхвана чистенето на рибите.

Всичко бе добре, обаче опитът в такава дейност ми липсваше. Щуката по принцип си е пъргава и скоклива риба. Уж бе лежала във фризер, но като я размразили, бе станала хлъзгава. Изведнъж заподскача в мивката, заобръща се. Е, видях се в чудо, но успях да орежа перките, опашките и главите... Накрая бръкнах в разпорените кореми, за да ги осоля и констатирах, че не бях махнал жлъчките. Те тукатси ми погодиха гаден номер. От неумелото пипане взеха, че се спускаха...

— Брей... маааму стара! — изтръгна се неволно от устата ми. Че като потекоха едни жълтилки, да не ви разправам.

Накрая ги измих, но красиво боядисаната стена доби вид на картина от Гоген. Покри се с люспи и тук-там с кървави петънца.

— Сега, давайте лука с гъбите. Така-а-а — нареждах развълнувано аз, но нещо тревожно ме глождеше отвътре. Не ми беше съвсем ясно какво ще излезе от моето кулинарно произведение. Печката на Росен бе минала текущ ремонт, но бе въпрос на догадки дали фурната ще пече добре или напротив. Ако откажеше да пече, трябваше да спретнем барбекюто отвън на студа, което съвсем не ни блазнеше.

— Готово! Остава да се опекаат... Ще чакаме!... — възкликна моя милост и си засвири с уста любимата песен на Дуайт Йоъкъм „На хиляда мили в пустошта“.

— Та какво пише за тая планета Нибиру и тия анунаки? — поде болната тема Пенчо. Той погледна Росен с уважение към неговите знания по космическите въпроси.

— Ами оня ден я снимах тая планета Нибиру. Ще ви покажа снимките да я видите. Планета — голяма, многоцветна, страшна... Вече е в орбитата на Луната. Чудното е друго...

— Какво?

— Ами, изведнъж изчезна! Няма я! Сякаш анунаките са я скрили от нас. Мисля, че са пуснали някакво силно поле, което я крие от човешкия поглед. Те са същества с много напреднали знания и умения. Нали ние сме техен експеримент? Създали са ни чрез клониране в лабораториите си. Ползвали са маймунски тела, в които са вградили свой разум и знания.

— Брей! Анунаки, казваш?...

— Да, анунаки... Древните шумери и асирийци са техни първоначални творения. После са заминали с Нибиру някъде далеч в Галактиката. Тая Нибиру е по-голяма от Земята и щом се доближи, ще изкриви орбитата ѝ. Ще промени и наклона на земната ос. Ще настанат катаклизми, ще се вдигне нивото на океаните и ще изригнат вулкани... Абе, иде краят на света, това си е!...

— Но папата, четох в интернет, казал, че няма да има нищо подобно.

— Папата? Че кой е той? Какво знае той?

— Папа е. Много народ го слуша.

— Ти слушай сега мен. Това го знам със сигурност. Аз съм проучил факти, артефакти, легенди, хроники. С какво мислиш се занимавам от няколко години насам?...

— Тц-тц-тц, Росене... Плашиш ме — прошепна Пенчо.

— Не бой се, бе! Аз за какво донесох тия щуки? Ще хапнем, ще пийнем, пък после да става каквото ще, мамка му... Ние да сме сити, когато се започне...

— Ами жената ти, ами децата?

— Те са си на Оряхово. Решили са там да срещат края на света. Нещо не се разбрахме тия дни по организацията. Само се бъзикат с мен, особено малкия ми син. „Тате — казва, — а Афо ще го водиш ли на Враца?“

— Кой е тоя Афо?

— Кучето ми, бе! За какво ми е тук? Само ще скимти като започне да се тресе земята и ще засилва паниката, а пък и на мен ще ми бъде едно жално да го гледам и да не мога да му помогна...

— Май рибата е готова... Я, как хубаво замириса... Наливай виното! Аз ще ги извадя от фурната.

Росен се пресегна, наля чашите, нарязва киселите краставички, разпредели салфетките.

Моя милост ловко измъкна тавата с печените щуки. Гледката беше разкошна. Златиста коричка беше покрила рибите. От единия край се беше разпукнала и част от дробинето^[2] бе излязло навън. Потехоха ни слюнките, но всичко си имаше ред. Първо ракийка, после мезенце, а като изстине, тогава...

— Я да я оставя на прозореца, за да изстине?

— Можеш, но после го затвори, за да не излезе топлината.

— Нещо да ви се чува? — ослуша се Пенчо.

— Какво? — запитах аз.

— Нещо като тътен...

— Ами! Така ти се струва!

— Да бе, и аз го долових... — прошепна Росен.

— Котки са!

— Някаква сянка се мярна край прозореца...

— Да не са анунаки?

— Ти пък!

— Ами ако са те?

Гледахме към тъмния прозорец, където наистина пробягваха сенки.

— Ме-е-е-у-у!...

— Котки са, ви казвам!

— Стига бе! Знаеш ли каква е дикцията на анунаките? В древен Египет са били изобразявани с котешки глави, продълговати и с остри уши. Щом са имали вид на котки, значи и говорът им е котешки — блесна с прозренията си Росен.

— Ме-е-е-у-у!...

— Спокойно, котки са! — отсякох аз.

Някаква светлина огря прозореца, придружена с виене. Росен се умълча. Гледах го в очите. По лисата му глава бяха избили ситни капчици пот. Левият му мустак потрепваше нервно. Той отразяваше

като огледало вътрешния му мир, който в случая беше повече от тревожен.

— Мамка му! Доживяхме го! Аз какво ви казвам, бе хора?! Давайте да пием ракията и да ядем по-бързо рибата, че като се почне, няма свършване.

Две бледи сенки пребягаха край прозореца. Чу се мяукане на котарак, гонец котка. Воят се оказа форсиране на автомобилен двигател, който след малко спря.

— Как не се сетих по-рано — успокой топката Росен. — На Сашо котката се е разгонила и събира котараците от махалата. Хайде, наздраве! — вдигна чашата домакинът. — Я давай рибата, сигурно вече е изстинала и може да се яде.

Моя милост се пресегна, отвори прозореца и от удивление зяпна с уста. Едната риба липсваше! Прозорецът на механата беше тъкмо на нивото на уличния тротоар.

— Мамка им мръсна котешка! Дръжте ги, бе!

За нула време показахме цялата си мъжка пъргавост и реакции. След кратко задръстване около вратата на механата, се получи една гонитба по снежната и заледена улица, която не мога да ви опиша. Котаракът, който беше отмъкнал рибата, тичаше стремглаво и задъхано към вратата на съседната къща. Явно плячката му беше непосилно тежка, защото усещайки грозящата го опасност, тутакси я заряза и се метна на металната ограда.

Росен се наведе, повдигна печената риба и изпсува на свой ред.

— Наядена е, трябва да се хвърли. Това са улични котки и не знаеш каква болест можеш да хванеш от тях. Ще се задоволим с другата риба. Мааааму...

Върнахме се в изстиналата механа. Дишахме тежко и развълнувано. Огледахме се един друг, после Росен се усмихна и каза:

— Абе, какво ще му берем гайлето. Трябвало е да става! Я да сядаме и да започваме! Вдигна пълната с вино чаша и се провикна:

— Наздраве за нас, за рибата, за мачоците и за края на света!

— Наздраве! — провикнах се и аз. После извадих синята железничарска свирка, която ми бе подарена от работа по случай пенсионирането, и я надух колкото имах сила.

Ефектът явно е бил значителен, защото всички котки изчезнаха от махалата, но това не можеше да се документира.

— Ами ако ни чуят анунаките? — попита Пенчо.

— Стига де! Не отваряй тая тема, че не знаеш колко е страшен края на света. Като се развихрят ония анунаки и сме си отишли млади и зелени.

— Ами жена ти?

— Майната ѝ! Има си синове. Да се грижат за нея! Ние тук да си ядем рибата и да си пием пиенето!...

— Наздраве! Да пробваме кулинарния майсторлък на Гелето. Ама внимавайте, че щуката е пълна с кости.

— Щом анунаките имат нещо котешко, значи и те са я надушили.

— Мълчи! Не дърпай дявола за опашката! — каза Росен с пълна уста. Пресегна се и бодна в чинията една кисела краставичка.

[1] Тарнаклия — вкусна питка, наръсена с шарена сол. ↑

[2] Дробине — пълнеж за агне, пиле и подобни от нарязан на ситно дроб, ориз и други съставки; дреболии, плънка. — Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.